

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobkyně: V. K., narozená „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. SZ/MPSV-2017/56031-916,
č. j. MPSV-2019/60076-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. SZ/MPSV-2017/56031-916, č. j. MPSV-2019/60076-916, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení **ve výši 187 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou ve znění doplnění podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. SZ/MPSV-2017/56031-916, č. j. MPSV-2019/60076-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Kadaň, ze dne 17. 2. 2017, č. j. 10274/2017/KAD, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 6. 10. 2016 a rozhodnuto nadále poskytovat příspěvek na péči v původní výši 4 400,- Kč měsíčně s odůvodněním, že se žalobkyně považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II.

Žaloba

2. V žalobě ve znění jejího doplnění žalobkyně namítala, že nebyla dostatečně zhodnocena skutečnost, že trpí trvalou a nekontrolovatelnou inkontinencí. Uvedla, že jsou jí předepisovány jako inkontinenční pomůcka inkontinenční kalhotky. Žalobkyně zdůraznila, že tuto skutečnost uvedla při jednání posudkové komise. Uvedla, že má velké chronické bolesti všech kloubů. Právě pro toto postižení není schopna bez pomoci řádně provést výměnu inkontinenčních kalhotek sama. Pokud se o to pokusí, zdaří se jí to pouze nedokonale a následně dochází k úniku moči do prádla a na lůžko. Z důvodu obavy z úniku moči se bojí chodit mezi lidi. Navlékání kalhotek je dle žalobkyně stejný úkon jako pohyb při oblékání spodního prádla kalhotek. Zdůraznila, že oblékání a obouvání komise vyhodnotila jako samostatně nezvládnuté. Uvedla, že v důsledku užívání inkontinenčních pomůcek trpí opakovanými záněty močových cest. Uvedla, že není schopna použít včas toaletu, zaujmout vhodnou polohu může jen s pomocí madla, následnou očistu může provést pouze částečně na vaně se sprchou a nezvládá nasazení inkontinenčních pomůcek (kalhotek).

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení. Dále citoval ustanovení § 1 odst. 4 (ve vyjádření je nesprávně uveden § 4 – pozn. soudu) vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“) a přílohu č. 1 písm. g) vyhlášky, kde se vymezuje schopnost zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby.
4. Žalovaný uvedl, že posudková komise vyhodnotila dostupné podklady pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, a došla k závěru, že žalobkyně je schopna zvládat tuto základní životní potřebu. Dle vlastních slov žalobkyně je schopna vyhledat WC, zaujmout vhodnou polohu a vykonat potřebu, k provedení následné očisty může využívat vhodné pomůcky. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně trpí inkontinencí močovou, což samo o sobě není důvodem k uznání nezvládnutí základní životní potřeby. Dle žalovaného je žalobkyně schopna samostatně manipulovat s inkontinenčními pomůckami.
5. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy, komise zasedala v odborném složení, kdy členem byl jak posudkový lékař, tak i lékař z oboru revmatologie. Žalovaný považoval posudek komise za odborný stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možno rozhodnout. Trval na tom, že posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, jehož výsledky nebyly zpochybněny, i na základě funkčních důsledků zdravotního postižení a vlastního vyšetření žalobkyně při jednání komise.

Replika žalobkyně

6. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného v replice uvedla, že její zdravotní stav se stále zhoršuje. Opakovaně zdůraznila, že pro deformity rukou není schopna řádně oblékat inkontinenční kalhotky. Její inkontinence se rovněž zhoršuje a jedná se nyní o stálý a neovladatelný únik moči. S tím souvisí opakované infekce a záněty močových cest.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

10. V § 1 odst. 4 zákona o sociálních službách je uvedeno, že a neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
11. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
12. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
14. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
15. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

23. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o změnu výše příspěvku na péči žádostí ze dne 6. 10. 2016. Dne 14. 10. 2016 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že pohyblivost žalobkyně je výrazně omezena a jakýkoliv pohyb jí způsobuje značné bolesti. Má viditelně zdeformované prsty na rukou a pravé zápěstí je nepohyblivé. V levém zápěstí je také omezena hybnost. Při pohybu využívá s potížemi dvou francouzských holí případně invalidní vozík. Předměty přenáší v igelitovém pytlíku pověšeném na francouzské holi. Předměty nezvedne – využívá pomůcky. Předměty uchopuje s problémy, neudrží je, vypadávají jí z rukou. Má zhoršenou jemnou i hrubou motoriku. Potraviny pozná, nevybalí je a ovoce neoloupe. Stravu nenaporcuje. Láhev neotevře. Hrnek udrží – používá obou rukou. Ranní hygienu provádí v koupelně. Používá elektrický zubní kartáček. Neučesá se, nezvedne paže. Potřebuje pomoc do vany a z vany. Neumyje si a neutře si tělo ani vlasy. Fyziologickou potřebu zcela nereguluje. WC vyhledá, ale nedojde vždy včas z důvodu zhoršené pohyblivosti. Používá vložky, které si sama s obtížemi vyměňuje. Následnou očistu neprovádí dostatečně – snaží se to řešit následným omytím v koupelně. Druhy oblečení pozná, vhodné vybere, ale nedokáže je vzít ze skříně. Nejčastěji používané oblečení si nechává připravovat na peřinák v ložnici. Někdy si oblečení oblékne naruby. Nezvládá manipulovat s knoflíky, zipy ani tkaničkami. Boty sama neobuje ani nezuje. Dále je v zápisu o sociálním šetření uvedeno, že léčebný režim žalobkyně zvládá pod dohledem. Zapomíná léky vzít nebo je vezme opakovaně. Dávkovač na léky jí nevyhovuje. Dále bylo v sociálním šetření uvedeno, že žalobkyně komunikovala, ovšem písemná komunikace je omezena, neboť pero drží pouze s problémy. Žalobkyně byl orientovaná místem, časem i prostorem. Zvládne obsluhovat mobilní telefon. O domácnost se nepostará a neuvaří. Neotevře a nezavře okno. Nepostará se o prádlo.
24. Dne 26. 1. 2017 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovým lékařem MUDr. J. P. CSc. Posudkový lékař konstatoval, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost. Dle posudkového lékaře tedy žalobkyně nezvládala šest základních životních potřeb. Na základě tohoto hodnocení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně o zvýšení příspěvku na péči zamítnuta a kterým bylo rozhodnuto poskytovat nadále žalobkyni příspěvek ve výši 4 400 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání.
25. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/56031-916, č. j. MPSV-2017/193262-916. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2018, č. j. 42 Ad 46/2017-49. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že soud neshledal podkladový posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 8. 2017 dostatečně přesvědčivým a úplným. Soud považoval za nedostatečně odůvodněný závěr komise ohledně hodnocení zvládání základních životních potřeb oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby.
26. V rámci následného správního řízení si žalovaný vyžádal vyhotovení nového posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Jednání komise proběhlo za účasti žalobkyně dne 19. 3. 2019. Předmětem jednání komise bylo zejména posouzení zvládání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základních životních potřeb oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby, které shledal soud v předchozím průběhu správního řízení jako nedostatečně odůvodněné. Žalobkyně při jednání komise mimo jiné uvedla, že má omezený pohyb na posteli, většinou leží jen na zádech, je schopna se přemístit z lůžka na vozík, na záchod se přemístí z vozíku pomocí madel, po stolici si sedne na vanu a osprchuje se, občas mívá potíže s udržení stolice (někdy a malinko). Dále uvedla, že je inkontinentní, neudrží moč, nosí natahovací kalhotky (až 4 denně, předepisuje jí je obvodní lékařka). V zápisu o vyšetření žalobkyně odbornou lékařkou v oboru revmatologie při jednání komise je uvedeno mimo jiné, že žalobkyně nasune nohy do nohavic, ale kalhoty nevytáhne. Posudková komise bez dalšího vyhodnotila jako nezvládnutou, kromě základních životních potřeb mobilita, stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost i základní životní potřebu oblékání a obouvání. Jako nezvládnutou neuznala komise základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby. Komise k této životní potřebě uvedla: „*posuzovaná [je] dle vlastních slov schopna vyhledat WC, zaujmout vhodnou polohu a vykonat potřebu, k provedení následné očisty může využívat vhodné pomůcky. Posuzovaná trpí inkontinencí močovou, samo toto postižení není důvodem k uznání nezvládnutí základní životní potřeby, posuzovaná je schopna samostatně manipulovat s inkontinenčními pomůckami.*“ Sama žalobkyně v následném vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedla, že s oblékáním inkontinenčních kalhotek jí pomáhá třetí osoba, samostatné oblékání provádí se značnými obtížemi a ne docela správně v důsledku postižení rukou.

27. Pro posouzení základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby jako zvládnuté, je nutné, aby posuzovaná osoba zvládala všechny tyto aktivity: včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky. Žalobkyně sama uvedla, že s udržení stolice má jen minimální problémy, s využitím pomůcek je schopna se přemístit na WC, vyprázdnit se a pomocí sprchy provést očistu. Samotná močová inkontinence pak dle výše uvedeného závěru komise není důvodem pro přiznání nezvládnutí dané základní životní potřeby. Zásadní pro posouzení zvládnutí dané základní životní potřeby dle soudu zůstává otázka, zda žalobkyně je schopna samostatně manipulovat s inkontinenčními pomůckami. Z výše citovaného ustanovení § 2a vyhlášky vyplývá, že i v případě nezvládnutí byť jedné z aktivit, je nutno považovat základní životní potřebu za nezvládnutou.
28. Dle soudu již v samotném posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je ve výše uvedené otázce určitý rozpor. V závěru z vyšetření žalobkyně odbornou lékařkou z oboru revmatologie při jednání komise je v posudkové zprávě výslovně uvedeno, že žalobkyně nasune nohy do nohavic, ale kalhoty nevytáhne. Ve vztahu k inkontinenčním pomůckám pak komise zaujala stručné stanovisko, že žalobkyně je schopna samostatně manipulovat s inkontinenčními pomůckami. Z obsahu posudku není patrné, zda komise spatřuje rozdíl mezi způsobem oblékání kalhot a inkontinenčních kalhotek, či zda je inkontinenční kalhotky možné plnohodnotně nahradit jinými pomůckami, se kterými je žalobkyně schopna i přes své postižení horních končetin manipulovat samostatně. Přestože žalobkyně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí na problémy se samostatným oblékáním inkontinenčních kalhotek poukazovala, žalovaný k této námitce nijak nepřihlédl a do rozhodnutí přenesl pouze stručný a nijak neodůvodněný závěr Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, že žalobkyně je schopná samostatně používat inkontinenční pomůcky.
29. S ohledem na výše uvedený rozpor musí soud konstatovat, že ani posudek vyhotovený Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí dne 19. 3. 2019 po zrušujícím Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2018, č. j. 42 Ad 46/2017-49, nelze považovat za úplný a přesvědčivý, neboť se dle soudu dostatečným způsobem nevypořádal s otázkou, zda žalobkyně zvládne samostatně veškeré aktivity zahrnuté dle vyhlášky do základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. Konkrétně se jedná o posouzení otázky, zda žalobkyně zvládá samostatně používat inkontinenční pomůcky. Komise a následně žalovaný zůstali u pouhého neodůvodněného konstatování, že tuto aktivitu žalobkyně samostatně zvládá. Žalovaný pak v rámci správního řízení nijak nereagoval na vyjádření žalované k podkladům rozhodnutí, přestože žalobkyně výslovně uváděla, že sama nezvládá správně obléknout inkontinenční kalhotky, namísto toho, aby si vyžádal doplnění předmětného posudku. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí opět vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

30. S ohledem na shora uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí ve výroku rozsudku ad I. zrušil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, požaduje zásadní doplnění, a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
31. Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, tak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, v důsledku čehož soud uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 187 Kč. Tato částka odpovídá vynaloženému poštovnému.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)